

ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ «ΤΟ ΙΔΙΟΝ»

Αλέκος Χαραλαμπίδης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μία κοσμοθεωρία του Όλου, πρέπει να ενώνει την βασίλισσα φιλοσοφία και την Θεολογία με την φυσική, τα μαθηματικά και όλες τις επιστήμες. Όλες οι επιστήμες βρίσκουν την θέση τους στην κοσμοθεωρία αυτή και απορρίπτονται λαθεμένες θεωρήσεις των επιστημών, όπου εκδηλώθηκαν. Η κοσμοθεωρία, είναι η θεωρία του Όλου και δεν εξαιρεί την θεωρία γύρω από τον Θεό, αλλά επεκτείνεται στην δημιουργία με την φυσική.

Η κοσμοθεωρία του Υλισμού (Γνωστικισμός, Υλισμός και το ΙΔΙΟΝ είναι οι τρεις κοσμοθεωρίες που διατυπώθηκαν από αρχής των έννοων όντων), είναι υποσύνολο γνήσιο του ΙΔΙΟΝ.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Η λογική, η ηθική και οι έννοιες γενικά (φιλοσοφικά οι ιδέες), δεν έχουν μάζα και βάρος, δεν περιορίζονται σε ένα τόπο μόνο και σε ένα διάστημα χρόνου. Αν δεχτούμε ότι επέκταση της θείας λογικής είναι οι νόμοι των συμπάντων, τότε ο χρόνος είναι διαρκής, ο χώρος των συμπάντων εμπειρικά άπειρος και ο χώρος του Όλου, του αιθέρος, ατελείωτος, χωρίς πέρας και τότε το άυλο είναι των ιδεών και των εννοιών και ΜΗ ΕΙΝΑΙ.

Θεωρείστε ένα κουτί που το τέμνομε άπειρες, ατελείωτες φορές, κάθε φορά στα δύο. Τείνει σε ένα όριο, το ΜΗΔΕΝ, το τίποτε, το απόλυτο, το κενό που δεν έχει διαστάσεις. Αυτό ΜΗ ΕΙΝΑΙ, αφού είναι άυλο. Οι άυλες έννοιες και ιδέες, «φωλιάζουν» στο αδιάστατο μηδέν.

Αλλά οι αριθμοί που είναι ιδέες είναι ατελείωτοι, άπειροι. Τότε το ΆΠΕΙΡΟ είναι άυλο και σαν τέτοιο δεν γεννήθηκε, προϋπάρχει. Για να κατανοήσουμε την έννοια της προϋπαρξής που είναι αφηρημένη, διερευνούμε την έννοια της ύπαρξης. Στην βασίλισσα Ελληνίδα γλώσσα, την γλώσσα του Θεού, υπό + άρχω =υπάρχω, είμαι υποσύνολο, μέρος του Όλου. Τα άπειρα εμπειρικά σύμπαντα ($a+$ πείρα = εμπειρία, το άπειρο, (μέγα ετυμολογικό λεξικό 11^{ου} αιώνας) και $a+$ πέρας, άπειρο, ατελείωτο), υπάρχουν γιατί έχουν όρια, αν και έξω από την εμπειρία μας. Υπάρχει αυτό που γεννάται και πεθαίνει, αυτό που έχει μάζα και βάρος, έκταση πεπερασμένη και περιορισμένο χρόνο.

Το άπειρο λοιπόν των εννοιών και ιδεών (και των αριθμών του Πυθαγόρα), προϋπάρχει, είναι πρόσωπο με ιδέες, είναι άρρη. «Δίπλα» στο Άπειρο, υπάρχει το αδιάστατο και απρόσωπο Μηδέν (ο Δημόκριτος, από όπου έχει την αφετερία αυτή η κοσμοθεωρία, «ΔΕΝ» τις άτομες από όπου ξεκινά η ύλη, ονόμαζε, «ΜΗΔΕΝ» ονόμαζε το κενό). Το Μηδέν είναι

θήλυ και γονιμοποιείται από το Άπειρο, με τις άπειρες δυνατότητές του και τις ιδέες του. Αυτογεννάται αφού μετεξελλίσσεται σε προσωπική Θεό, το πρόσωπο αδιάστατο μηδέν αυτογεννάται. Τώρα το αδιάστατο μηδέν γίνεται δεξαμενή ιδεών, που μετεγγύθησαν από το άπειρο κατά την γονιμοποίηση.

Ο ΛΟΓΟΣ, Η ΛΟΓΙΚΗ δηλαδή, ενυπήρχε μέσα στο Άπειρο, αφού όταν επινόησε τις ιδέες και τους αριθμούς (που είναι ιδέες), εκπόρευσε την Λογική να διέπει τις ιδέες. Και με την γονιμοποίηση μετεγγύζεται στο Μηδέν. Τώρα ο «χώρος» του Μηδενός, γίνεται εκείνο που επωάζει την υπέρτατη θεωρία. Έχουμε δηλαδή κίνηση και πλοκή ιδεών, αποτέλεσμα της γονιμοποίησης του Μηδενός και της αυτογέννησης- εξέλιξης σε προσωπικό Θεό (από ΠΙΝ απρόσωπη ανώτερη πραγματικότητα που διατυπώνει ο Βραχμανισμός για το Βράχμαν). Και αφού έχουμε ΠΙΝ, έχουμε και τώρα, δηλαδή ΧΡΟΝΟ (που είναι κίνηση ιδεών με την αυτογέννηση). Και τώρα πλέον υπάρχει ο δρόμος, γιατί όχι το ΤΑΟ που σημαίνει δρόμος στον Ταοϊσμό.

Ο ΧΡΟΝΟΣ και η ΑΝΤΙΘΕΣΗ, είναι το ζεύγος των ιδιοτήτων-υποστάσεων του αυτογέννητου Μηδενός, που εκπορεύονται από την ίδια την αυτογέννηση. Τώρα που το Μηδέν είναι πρόσωπο, οι έννοιες και η λογική που εχύθησαν από το Άπειρο, γίνονται συνείδηση του Μηδενός. Εκπορεύθησαν και μετεγγύθησαν από το Άπειρο και στάθμευσαν στο Μηδέν. Είναι οι νέες ιδιότητες του Μηδενός- Προσώπου ήδη. Τώρα με την λογική το Μηδέν πλέκει τις ιδέες σε θεωρίες και σχηματίζει την υπέρτατη θεωρία, το κύημα. Την γένεση των συμπάντων. Είμαστε ακόμη σε χρονούμενη κατάσταση κίνησης των ιδεών και όχι σε χρόνο που είναι κίνηση της ύλης, κίνηση των μαζών (ομοιόμορφα επαναλαμβανόμενη κίνηση είναι η χρονική μονάδα).

Το Μηδέν στην φαντασία του, προσδιορίζει τον Άπειρο ΧΩΡΟ κατανομής σημείων. Από το Άπειρο πήρε την δυνατότητα φαντασίας του ατελείωτου Χώρου. Θέτει σε ταλάντωση απλή αρμονική ΟΓΚΟΥ τα σημεία, στην φαντασία του. Τα σημεία είναι αδιάστατα, συνεπώς Μηδέν. Η ταλάντωση είναι $V=V_{\max}\cos(kx-\omega t+\pi/2)$ και όταν $kx-\omega t+\pi/2=0,\pi,2\pi,\dots$ τότε $V=1$ (δηλαδή το αδιάστατο σημείο που είναι μηδέν (0) στο $\pi/2$ και 1 για το ημίτονο και είναι αυτό η αφετερία της φαντασίας και της ταλάντωσης των σημείων. Το αδιάστατο Μηδέν, μετατρέπει την ταλάντωση σε

$$V=V_{\max}e^{i(kx-\omega t+\pi/2)}=V_{\max}\{\cos(kx-\omega t+\pi/2)+i\sin(kx-\omega t+\pi/2)\}$$

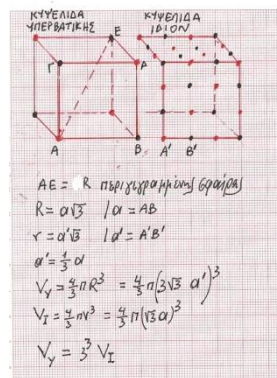
Εδώ διαχωρίζονται οι δρόμοι. Το $V_i=V_{\max}i\sin(kx-\omega t+\pi/2)$ συμβαίνει τώρα στην φαντασία της Θεού-Μηδέν και το $V_r=V_{\max}\cos(kx-\omega t+\pi/2)$ συμβαίνει στην πραγματικότητα. Αφετερία της πραγματικότητας είναι το $V_r=0$, όπου τότε το $V_i=i\sin(kx-\omega t+\pi/2)=i$, δηλαδή σημείο φαντασίας της Θεού. Όμως όταν $V_r=V_{\max}$, τότε έχουμε τον όγκο τον πραγματικό του αιθέρα, στον οποίο εξελίχθηκε το Μηδέν από όπου ξεκίνησε η ταλάντωση.

Τα σημεία εναλλάσσονται σε θετικά και αρνητικά σε πλέγμα κύβων. Έχουν διαφορά φάσης κατά $\pi/2$ και γεμίζουν τον χώρο εναλλάξ με θετικό και αρνητικό αιθέρα.

Όμως τώρα χωρίστηκε η φαντασία της Θεού από την πραγματικότητα. Η φαντασία της θεού προηγείται κατά $\pi/2$, όπως στο $i\sin(kx-\omega t+\pi/2)$, και είναι άυλη. Διεξάγεται με την ΛΟΓΙΚΗ και οι νόμοι της λογικής ή της φύσης που είναι προέκτασή της, διέπουν την φαντασία της Θεού, όπου και γίνεται το γίνεσθαι του Όλου. Η φαντασία της είναι ρεαλιστική.

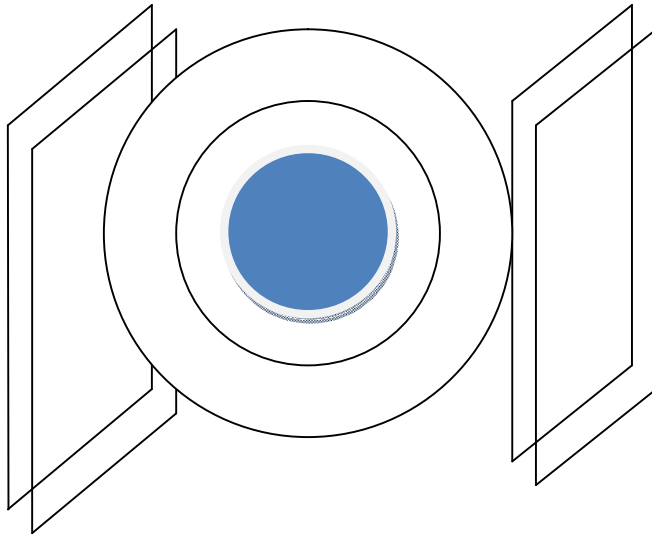
Η αυτογέννηση της προσωπικής Θεού, έφερε την επινώση της δημιουργίας, που ξεκινά από τα αδιάστατα σημεία. Η επινώση είναι τα πρότυπα, οι παράγοντες δηλαδή και οι νόμοι της φύσης, που επίκεινται πλέον. Τα πρότυπα-παράγοντες, είναι οι συντελεστές της γένεσης της πραγματικότητας, με τους νόμους που επινοήθηκαν και είναι οι φυσαλίδες του αιθέρα και τα σωματία της ύλης. Οι παράγοντες αυτοί είναι και η μάζα, η στροφορμή ή η ορμή, η μαγνητική ροπή και το ηλεκτρικό φορτίο κλπ, όπως σωματιδίων.

Πρώτα όλα συμβαίνουν στην φαντασία της Θεού (αν και οι πολλαπλές δυνατότητές της την βοηθούν να γνωρίζει το μέλλον) και μετά συμβαίνουν στην πραγματικότητα. Στην φαντασία της προσδιορίζει κυψέλες διαδοχικές και κυβικές των σημείων του αιθέρα. Οι κυψέλες έχουν πυκνότερα σημεία. Σχηματίζεται κράμα πυκνότερου και αραιότερου αιθέρα, του ΙΔΙΟΝ και της ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗΣ ΜΗ ΟΥΣΙΑΣ (είναι τα τα δύο είδη αιθέρων και το κράμα τους η ΕΝΩΣΙΑ, μέσης πυκνότητας αιθέρας).

Πυκνότερα και αραιότερα σημεία κυβελίδων του αιθέρα

Η Ενωσία έρχεται από το άπειρο και σχηματίζει κεντρική φυσαλίδα που περιέχει την αραιότερη Υπερβατική μη Ουσία). Όπως ισχύει ο νόμος της βαρύτητας για την ύλη, η ίδια δύναμη ισχύει στην μη Ουσία του αιθέρα. Η πίεση στην μεγάκοσμη φυσαλίδα είναι άπειρη και εντός της «εξαερούνται» κόκκοι Ιδίων, του πυκνότερου αιθέρα δηλαδή, εντός της φυσαλίδας. Αυτοί είναι απειροστικοί στο μέγεθος (dV όγκος) και έχουν εμπειρικά άπειρη ταχύτητα. Συγκρούονται μεταξύ τους και με τα τοιχώματα της φυσαλίδας και εξισορροπούν την άπειρη πίεση ($\infty_A + \infty_E = \infty_A$, και $\infty_A =$ το ατελείωτο άπειρο όταν αφαιρεθεί από το αρχικό ατελείωτο άπειρο το εμπειρικό, $\infty_E =$ το εμπειρικό άπειρο αλλά ουσιαστικά πεπερασμένο και έξω από την εμπειρία μας και $\infty_A =$ το ατελείωτο άπειρο). Σχηματίζεται πυρηνίσκος από Ιδίων σφαιρικός στο μέσον της κεντρικής φυσαλίδας και φλοιός με 32 υποφλοιούς περίξ της φυσαλίδας.

Η κεντρική φυσαλίδα (μπλέ), εξαπολύει σφαιρικά κύματα πύκνωσης και αραιώσης του αιθέρα, που φθάνουν στα δύο από τα έξι επίπεδα σύμπαντα.

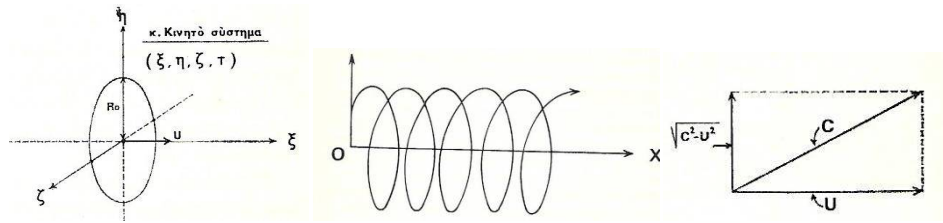
Εντός της φυσαλίδας, οι εμπειρικά άπειροι κόκκοι απειροστικού όγκου, συγκρούονται με εμπειρικά άπειρη ταχύτητα μεταξύ τους και με τον φλοιό. Όταν η κρούση είναι κάθετη και μέγιστη με τον φλοιό και από πολλούς κόκκους, επειδή το ιξώδες του αιθέρα (Ενωσίας) είναι σχετικά χαμηλό, σχηματίζεται βαθούλωμα και κλείνει πίσω του σχηματίζοντας μικρή φυσαλίδα. Αυτή λόγω της αυξημένης πίεσης κοντά στην κεντρική μεγάκοσμη φυσαλίδα, απομακρύνεται από αυτή.

ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΦΥΣΑΛΙΔΕΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΙΚΡΟΣΩΜΑΤΙΑ

Και εντός των μικρών φυσαλίδων έχουν σχηματιστεί άπειροι κόκκοι που αντισταθμίζουν με τις κρούσεις στον φλοιό, την εξωτερική ανώτερη πίεση. Οι κόκκοι όταν συγκρούονται με τον φλοιό, σχηματίζουν βαθούλωμα στην περιβάλλουσα Ενωσία που διαδίδεται και το βαθούλωμα είναι διαταραχή πυκνώματος του αιθέρα, είναι η δυναμική γραμμή του ηλεκτρικού πεδίου της φυσαλίδας. Το ηλεκτρόνιο και το πρωτόνιο αποτελούνται από τρεις φυσαλίδες.

Το ηλεκτρόνιο και το ίσο του σε μάζα πρωτόνιο, έχουν ένα φορτίο $2e$ στο κέντρο και περιφέρονται δύο σωμάτια $-0.5e$ αντιδιαμετρικά, σε ακτίνα R του σωματίου, με ταχύτητα c . Η επινόηση οφείλεται στην θεωρία του κου Δημητρίου Κομινού, περί δεσμευμένου φωτονίου ($E=hf$, σχετικότης-κβάντα, του κ. Νικηφοράκη). Θεώρησε ο κος Κομινός ότι το πρωτόνιο ή το ηλεκτρόνιο, αποτελείται από ένα δεσμευμένο φωτόνιο που περιφέρεται κυκλικά. Όταν είναι σε ηρεμία είναι σαν δακτυλίδι, όταν κινείται ανοίγει σαν τις σπείρες του ελατηρίου. Τότε διαμορφώνεται η εξωτερική ταχύτητα v και η εσωτερική v_{in} και ιχθεί,

$$c^2=v^2+v_{in}^2 \quad \text{και} \quad v_{in}=\sqrt{c^2-v^2}$$

Σωμάτιο ακίνητο

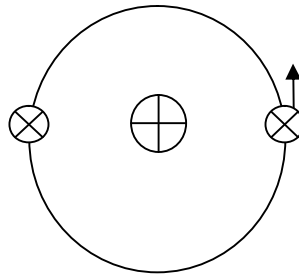
Σωμάτιο κινούμενο

Οι τρεις ταχύτητες του κινούμενου

Έτσι θα ισχύει η αρχή διατήρησης της ορμής κατά μήκος της αρχικής ταχύτητας c όταν είναι το σωματίο σαν δακτυλίδι, οπότε,

$$m_0 c = m \sqrt{c^2 - v^2} \quad \text{και} \quad m = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

Στην θεωρία μας, δεν πρόκειται για δεσμευμένο φωτόνιο, αλλά για τα δύο σωματίια $-0.5e$, δεσμευμένα από κεντρικό $2e$ φορτίου (συνολικό φορτίο $1e$ για το πρωτόνιο), με ταχύτητα c , όπως,

Τα δύο σωματίια περιφέρονται με ταχύτητα c . Εκπέμπουν το πεδίο του ηλεκτρικού φορτίου. Το ηλεκτρικό φορτίο είναι διαταραχές του αιθέρα. Όταν δύο γραμμές του πεδίου των δύο ομόσημων περιφερειακών φορτίων συναντηθούν, σχηματίζεται το βαρυτόνιο, στροβιλώδης διαταραχή του αιθέρα. Έτσι οι δύο περιφερειακές φυσαλίδες με την κίνησή τους, σχηματίζουν την μάζα, αυτήν που περιγράφει ο κος Κομινός και το κεντρικό είναι υπεύθυνο για το φορτίο και όχι για την μάζα, η οποία αποκτάται από τα περιφερόμενα σωματίια. Συνεπώς η μαγνητική ροπή του σωματίου, είναι αντίθετης φοράς, από αυτή που υπολογίστηκε για τα φορτισμένα σωματίδια.

Τα σωματίια απομακρύνονται από την κεντρική φυσαλίδα (που έχει το δικό της ηλεκτρικό φορτίο) και σχηματίζουν άτομα και γενικότερα ύλη και αέρια και κατόπιν αστρικά σώματα, σε σχεδόν επίπεδα σύμπαντα, μακριά από την κεντρική φυσαλίδα. Υπερέχει συνολικά το αντίθετο φορτίο των συμπάντων και εξισορροπείται η «άνωση» του αιθέρα, λόγω πίεσης.

ΤΑ ΟΛΙΣΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΚΥΣΤΕΣ

Η κοσμοθεωρία ΤΟ ΙΔΙΟΝ όπως διατυπώθηκε στις διάφορες εργασίες μου, προκαλεί την επέκταση των μαθηματικών που ισχύουν (και ήδη αναφέρθηκαν μερικά), αλλά και διατύπωση νέων. Η αναγκαιότητα αυτή, προκαλεί τα νέα μαθηματικά.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

Ο μέγας Δημόκριτος, «δεν» τας ατόμους ονόμαζε, «μηδέν» το κενό. Οι άτομες είναι εκεί από όπου ξεκινά η ύλη (ο Αριστοτέλης τις ονομάζει άτομες γραμμές). Οι άτομες κατά τον Δημόκριτο συμπεριφέρονται σαν σε δίνη και συνασπίζουν τα άτομα, που αποτελείται η ύλη. Κατά την άποψη του γράφοντος, οι άτομες γραμμές βρίσκουν δικαίωση στην κοσμοθεωρία, σαν διαταραχές του πυκνώματος του αιθέρα, όταν οι κόκκοι Ίδιον προσκρούουν στον φλοιό και ττο διαδίδουν στον περιβάλλοντα αιθέρα (Ενωσία). Σας αναφέραμε τα παραπάνω, για να εννοήσετε, ότι το μηδέν είναι το κενό, το κενό ύλης, το κενό αριθμών και συνεπώς απροσδιόριστο, αφού μόνο η ύλη και οι αριθμοί προσδιορίζονται στην νόσή μας.

Το μηδέν και το άπειρο είναι απροσδιόριστα. Εδώ βρίσκει εφαρμογή η αποφατική θεολογία του Χριστιανισμού. Στην ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης θα σημειώσει «..και τω μηδέν γινώσκεις, υπέρ νουν γινώσκων....» (και το να γνωρίζεις γύρω από το μηδέν, γνωρίζεις τα υπέρ-νου, τα απροσδιόριστα). Και ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός θα πει, «άπειρον το Θεϊόν και ακατάληπτον και τούτο μόνο καταληπτό, η απειρία και η ακαταληγία».

Τώρα έχουμε την ύλη, όπως τα άτομα με τον πυρήνα τους. Διατομικός διαστατός χώρος αλλά και μεταξύ πυρήνα και ηλεκτρονίων, κενός. Όπως και διαστρικός χώρος κενός. Είναι κενός ύλης, αλλά έχει διαστάσεις. Συνεπώς αξιωματικά «κάτι» υπάρχει εκεί, κάτι που δεν είναι ύλη. Είναι ο αιθέρας, συνεχές μέσο, αλλά όχι ύλη. Η ύλη είναι σχηματισμοί του αιθέρα.

Έτσι διατυπώθηκε η έννοια του Ενός και Απολύτου μηδενός και η έννοια του σχετικού και διαστατού μηδενός, το οποίο απαντά πολλαπλά μέσα στην Δημιουργία.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΤΟ ΜΗΔΕΝ

Είναι προϋποθέσεις των μαθηματικών, ο πολλαπλασιασμός με το μηδέν οποιουδήποτε αριθμού, να ισούται με το μηδέν. Η διαίρεση αριθμού με το μηδέν, είναι κάτι το απροσδιόριστο. Η διαίρεση του μηδενός με άλλο αριθμό, δίνει μηδέν. Η πρόσθεση ή η αφαίρεση του μηδενός σε οποιοδήποτε αριθμό, να δίνει τον αριθμό. Προσθέτουμε, αφαιρούμε και πολλαπλασιάζουμε ή διαιρούμε ομοειδή, δηλαδή αριθμούς. Το μηδέν είναι και ένας αριθμός και απροσδιόριστο και ένα. Οι αριθμοί και τα εν γένει μαθηματικά, αντανακλούνται το Όλο και την ύλη.

Δείτε τώρα, $a^3=axaxa$, δηλαδή η τρίτη δύναμη του a , είναι ο πολλαπλασιασμός του ίδιου του a επί τον εαυτό του, τρεις φορές. Και a^n είναι ο πολλαπλασιασμός του a επί τον εαυτό του n φορές. Συνάγεται δια της λογικής, ότι ο a πολλαπλασιαζόμενος μηδέν φορές επί τον εαυτό του, είναι μηδέν. Μηδέν φορές ο εαυτός του κάτι επί τον εαυτό του, λογικά ισούται με το μηδέν. Παράλληλα πρέπει να επεκτείνουμε και να γνωρίζουμε,

$$a^n/a^n = a^{n-n} = a^0 = 1$$

αφού το $a^n = a^n$, δηλαδή μηδέν φορές τον a επί τον εαυτό του, ίσον με ένα. Η λογική της μαθηματικής διαδικασίας που ακολουθήσαμε, δίνει μονάδα στην μηδενική δύναμη του a , αλλά η λογική ακολουθία λέει, ότι μηδέν φορές ο a επί τον εαυτό του, ίσο με μηδέν. Είναι αυτό αντίφαση, ή λογική αναγκαιότητα;

Η ΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΠΛΑΝΩ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΕΙΝΑΙ

Το Είναι είναι η ύλη, το Μη Είναι, είναι το άυλο, το κενό, όπως το αναπτύξαμε.

Δείτε τώρα η κινητική ενέργεια είναι, $E_{kin} = \int_0^v m \frac{dv}{dt} dx = \frac{1}{2} mv^2$. Η κινητική ενέργεια είναι μέτρο της κίνησης υλικού αντικείμενου, παρίσταται ως η μισή μάζα επί το τετράγωνο της ταχύτητας. Αυτή καθ' αυτή η κινητική ενέργεια, είναι συνδιασμός ιδεών, αν και ποσοτικοποιείται είναι συνδιασμός άυλων ιδεών, είναι άυλη, είναι κενό ύλης, είναι ιδέες (έννοιες μάζας, ταχύτητας άυλες), είναι απόλυτο κενό σαν ενέργεια, διαστατό κενό σαν επένδυση στην ύλη. Και, προσέξτε, το ολοκλήρωμα έγινε από μηδέν μέχρι ταχύτητα v , όπως όφειλε σε κάθε σώμα αρχικά. Δηλαδή, αρχικά όλα ξεκίνησαν από το μηδέν.

Δείτε τώρα, κάθε περιφερόμενο σώμα έχει την μαθηματική κεντρομόλο δύναμη,

$$F = mv^2/r = (mvr)^2 / mr^3 = k/r^3$$

Η δύναμη αυτή είναι αρνητική για κεντρικές δυνάμεις όπως ηλεκτρικών φορτίων και βαρύτητας και δείτε την δυναμική ενέργεια των ηλεκτρικών φορτίων του ατόμου του υδρογόνου,

$$E_p = \int_0^r -\frac{e^2}{\frac{4}{3}\pi\epsilon_0 r^3} dr = +\frac{3e^2}{8\pi\epsilon_0 r^2}$$

Όταν η δύναμη είναι αντιστρόφου κύβου, είναι κυκλική, δηλαδή απλή αρμονική ταλάντωση. Όπως δώσαμε τις πράξεις, η δυναμική ενέργεια μεταξύ πρωτονίου-ηλεκτρονίου είναι θετική, όπως απαιτεί η απλή αρμονική ταλάντωση και ίση με την κινητική (που απαιτεί η απλή αρμονική ταλάντωση).

Και τώρα δείτε δύο ηλεκτρικούς δακτυλίους παράλληλους και ίσους να αλληλεπιδρούν μαγνητικά, η μαγνητική δύναμη είναι $F = \mu_0 I^2 (2\pi R) / 2\pi r$ και $R =$ ακτίνα ηλεκτρικών δακτυλίων και $r =$ απόσταση ηλεκτρικών δακτυλίων.

$$\text{Όμως προσέξτε, } \int_0^r \frac{1}{r} dr = \frac{1}{0} = \frac{1^0}{0^0} = \left(\frac{1}{0}\right)^0 = \pm 1$$

Το απροσδιόριστο $1/0$ υψωμένο στην μηδενική, ισούται με την μονάδα και το μηδέν στην μηδενική, ισούται με το μηδέν λογικά. Το απροσδιόριστο είναι και αριθμός όπως αναλύθηκε και συνεπώς στην μηδενική δύναμη ισούται με την μονάδα. Παράλληλα, αν θεωρήσουμε και πρέπει το απόλυτο μηδέν ως ένα, τότε $0^0 = 0^0 / 0^0 = 1$. Θυμηθείτε ότι και $0! = 1$ (το μηδέν παραγοντικό ισούται με ένα).

Τότε η δυναμική ενέργεια της μαγνητικής δύναμης των δακτυλίων είναι,

$$E_m = \int_0^r \frac{\mu_0 I^2 R}{r} dr = \mu_0 I^2 R.$$

Εδώ βλέπουμε την αναγκαιότητα να είναι λογική αυτή η ενέργεια παραγόμενη από μηδενική ακτίνα έως ακτίνα r , γιατί ο λογάριθμος που πρώτα ήταν λύση του ολοκληρώματος, δεν έχει νόημα στην δημιουργία. Το μέγεθος αυτό της μαγνητικής δυναμικής ενέργειας, προέρχεται από την ολοκλήρωση της δύναμης όπως είδαμε.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Όπως διατυπώθηκε, η κινητική ενέργεια είναι ένα μέτρο της κίνησης υλικού σώματος. Δεν είναι μονότιμο μέγεθος, αλλά συνδιασμός μονοτίμων, της μάζας και του μέτρου απόστασης διά τον χρόνο. Μάζα, απόσταση και χρόνος, είναι μεγέθη που μετρούνται μονοτίμως. Ο συνδιασμός των μονοτίμων μεγεθών, δίνει την κινητική ενέργεια του σώματος. Είναι ένα μέγεθος, μία ποσότητα, συνδιασμός των ποιοτήτων των μονοτίμων μεγεθών. Αυτές οι ποιότητες και ο συνδιασμός τους, εκφράζονται με τις έννοιες της μάζας, της απόστασης και του χρόνου. Οι έννοιες ή και ιδέες του Πλάτωνα, είναι άυλες, η ενέργεια σαν συνδιασμός ιδεών φωλιάζει στο κενό, το απόλυτο μηδέν. Φωλιάζουν ποιότητες και η κινητική ενέργεια σαν ποιότητα, «εκχέεται» ποσοτικά από το άυλο και χαρακτηρίζει το κινούμενο σώμα στο οποίο επενδύεται.

Η δυναμική ενέργεια εκφράζει την κατάσταση της ύλης, των μαζών ή των φορτίων ή των μαγνητών και είναι μία εν δυνάμει ενέργεια να μετατραπεί σε κινητική (απλός αρμονικός ταλαντωτής), ή να εκφράζει τις συνθήκες ισορροπίας σωμάτων (βαρυτική ενέργεια, ενέργεια δυναμική φορτίων και μαγνητικών δακτυλίων, κλπ). Σε όλες τις περιπτώσεις είναι συνδιασμός άυλων ιδεών που ποσοτικοποιείται μέσα στην ύλη και πηγάζει, προσδίνεται από την πηγή του απολύτου μηδενός, όπου φωλιάζει. Όπως στην κλεψύδρα που εκχέεται η άμμος από την μία πλευρά στην άλλη, όταν αυτή γίνει από κάτω, έτσι κάτω είναι η ύλη, όπου «εκχέεται» το άυλο ρευστό της ενέργειας από το απόλυτο κενό όπου εδράζει, στην ύλη όπου ποσοτικοποιείται.

Τέλος, υπάρχει η θερμική ενέργεια. Αυτή στην ύλη είναι συχνότητες ταλάντωσης των σωματίων με πλάτος ταλάντωσης, σαν μάζες δεμένες σε ελατήριο. Οι συχνότητες αυτές βρίσκονται στην περιοχή των μικροκυμάτων και του υπερύθρου, γιατί αυτές οι ακτινοβολίες είναι και θερμικές. Που σημαίνει ότι οι ταλαντώσεις είναι όπως ο απλός αρμονικός ταλαντωτής, που έχει δυναμική και κινητική ενέργεια. Άρα λοιπόν η θερμική ενέργεια, είναι το άυλο εκείνο ρευστό, που ρέει από το αδιάστατο μηδέν στην ύλη και ταλαντώνει τα σωματία της ύλης σε ορισμένη περιοχή συχνοτήτων. Είναι ειδική δυναμική και κινητική ενέργεια. Μπορούμε να δώσουμε την ισότητα της θερμικής ενέργειας $E=CT=hf$ και το f σε συχνότητες μικροκυμάτων και υπερύθρου.

Η δυναμικές και η κινητική ενέργεια ποιοτικά βρίσκονται μέσα στο απόλυτο μηδέν, αλλά ποσοτικά είναι άπειρες. Και μπαίνουμε στην ανάλυση του απείρου.

Η ΤΑΛΑΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡΑ

Τα αδιάστατα σημεία, είναι ατελείωτα και διαδέχονται τα αρνητικά σημεία τα θετικά εναλλάξ. Το σημείο στην πραγματικότητα του Όλου, είναι μία στιγμή, όταν ο παλλόμενος όγκος του Αιθέρα γίνει μηδέν, δηλαδή $V=V_{\max}\cos(\omega t+\varphi)$ (1). Και όταν $\omega t+\varphi=(2k+1)\pi/2$, τότε $V=0$, τότε έχουμε το σημείο, από όπου προήλθε με ταλάντωση ο όγκος V του αιθέρα.

Γενικά την κατάσταση περιγράφει η εξίσωση $V=V_{\max}\cos(kx-\omega t+\varphi)$ για τα θετικά σημεία (όταν $kx=c$, τότε πηγαίνουμε στην (1), αλλά και οδηγούμαστε στον τρισδιάστατο άπειρο χώρο με κατάλληλο x , αν το x =διάνυσμα). Και σε μία πιο γενική μορφή, $V=V_{\max}e^{i(kx-\omega t+\varphi)}=V_{\max}\cos(kx-\omega t+\varphi)+iV_{\max}\sin(kx-\omega t+\varphi)$. Το φανταστικό μέρος της γενικής μορφής της εξίσωσης, παριστά την ημιτονική ταλάντωση που συμβαίνει στην φαντασία της Θεού και η πραγματική συνημιτονική ταλάντωση, συμβαίνει στην φύση, στον αιθέρα.

Το τετράγωνο του όγκου, είναι θετικό και για τα θετικά και για τα αρνητικά σημεία. Ο μέσος όγκος σε μία περίοδο ταλάντωσης στο τετράγωνο είναι $V^2 = \frac{1}{2} V_{\max}^2$. Από την σχέση αυτή, προκύπτει ότι ο ενεργός πραγματικός όγκος είναι $V_a=0.707 V_{\max}$ και για τα θετικά και για τα αρνητικά σημεία, που θα διαφέρει κατά π . Η έννοια του πραγματικού ενεργού όγκου του σημείου που παράγει τον αιθέρα, είναι αναγκαία γιατί ο όγκος πρέπει να είναι θετικός και για τα αρνητικά σημεία, στην κατανόηση του Όλου.

Η ενέργεια του σημείου, μεταβάλλεται μεταξύ δυναμικής και κινητικής και θα είναι, $E_k = \frac{1}{2} m\omega^2 A^2$ και A είναι το πλάτος ταλάντωσης με συχνότητα ω και του οποίου η μη ύλη m του σημείου είναι η ενεργός m_a . $m_{\text{sign}}\cos(kx+\omega t+\varphi)$ είναι η ταλάντωση της μη ύλης του σημείου, που έχει ενεργό μη ύλη m_a .

ΟΙ ΕΛΚΥΣΤΕΣ

Καλούμε σαν ελκυστή με σύμβολο Ω , την ιδιότητα της έλξης από την ύλη και έκχυσης στην ύλη από το αδιάστατο μηδέν, ιδιοτήτων που αποδίδονται στην ύλη. Έτσι η δυναμική ή κινητική ενέργεια σώματος, η μάζα του ή το φορτίο, ο χρόνος ή η θέση του κλπ, είναι ελκυστές και απορρέουν από το αδιάστατο μηδέν. $\Omega \frac{1}{2} m v^2$, όταν ποσοτικοποιείται το m , και το v , τα οποία μπορούν να είναι ελκυστές Ωm , ή $\Omega \text{met}/\Omega \text{sec}$ η ταχύτητα και το Ω ο ελκυστής, ποσοτικοποιεί τα μεγέθη.

ΛΙΓΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ

Επεξεργαστήκαμε τις έννοιες του μηδενός και του απείρου σχετικά με την ύλη. Δαμάσαμε τα απροσδιόριστα και φθάσαμε στην «υπαρξή τους». Το απόλυτο μηδέν, το απόλυτο κενό, είναι το μη Είναι, το μη Ον. Κενόν τε μη Είναι, θα πει ο Δημόκριτος. Από την άλλη μεριά, το χωρητικό το απόλυτο άπειρο, είναι το απροσδιόριστο του Όλου. Το απόλυτο μηδέν υπάρχει δίπλα στο απόλυτο άπειρο. Και το απόλυτο άπειρο γονιμοποίησε το απόλυτο μηδέν, συνεπώς δια του απολύτου μηδενόςποίησε τα πάντα.

Υπάρχει ένα γραμμένο από τον Δημόκριτο, που αναφέρει ο Διογένης ο Λαέρτιος και το οποίο παρερμηνεύτηκε από τους φιλολόγους. Είναι το «μηδέν τε εκ του μη όντος γίνεσθαι, μηδέ εις το μη ον φθείρεσθαι». Αυτό δεν σημαίνει τίποτε δεν γεννιέται από το μηδέν, ούτε φθείρεται στο μηδέν. Όπως σας ανέφερα, κατά τον Δημόκριτο μηδέν=κενό. Η εξήγηση της παραπάνω φράσης είναι «και το κενό, από τίποτε γίνεται ύλη, ούτε φθείρεται στο τίποτε». Δηλαδή η πληθωριστική θεωρία διαρκούς γένεσης και η αφθαρσία της ύλης (η οποία ήταν χρησιμοποιημένη από όλους τους φυσικούς φιλοσόφους). Αυτά ακολουθούμε εδώ.

Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΥ, ΣΤΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

Ο αιθέρας έχει και τις τρεις ιδιότητες, της ελαστικότητας των στερεών (άπειρη), της πίεσης των αερίων (άπειρη) και του ιξώδους των υγρών (χαμηλό). Η ταχύτητα διάδοσης των κυμάτων του αιθέρα είναι άπειρη, ακαριαία σε όλο το είναι.

Αν δεχτούμε ότι η γη περιστρέφεται γύρω από τον ήλιο, συμπαρασέρνει και αιθέρα λόγω του χαμηλού ιξώδους και συνεπώς δεν έρχεται σε αντίθεση με το πείραμα Mickelson-Morley. Αν η γη είναι περίπου ακίνητη και στο κέντρο του περιστρεφόμενου σύμπαντος, πάλι δεν έρχεται σε αντίθεση με το πείραμα.

Στο κέντρο της μακρόκοσμης φουσαλίδας, αλλά και των μικρών φουσαλίδων, υπάρχει ο μικρότατος σφαιρικός πυρηνίσκος από πυκνό αιθέρα (από Ίδιον). Αυτός έχει παλμό ακτινικό, ήτοι, $R=R_{\max}\cos(\omega t+\varphi)$. Ο παλμός περίπου αυτός, προέρχεται από ταλάντωση της θερμότητάς του, η οποία είναι $\theta=\theta_{\max}\cos(\omega t+\varphi-\pi/2)$, δηλαδή προηγείται της ταλάντωσης του πυρηνίσκου.

Η ταλάντωση με συχνότητα ω του πυρηνίσκου, είναι η φέρουσα συχνότητα, αφού σε αυτήν περιέχεται η εντολή, ή οι εντολές..

Η μεταβολή της ακτίνας είναι απειροστική, εμπειρικά άπειρα μικρή και διαδίδεται ακαριαία στον υποφλοιό, ο οποίος συντονίζεται με την φέρουσα συχνότητα και δονείται. Οι 32 υποφλοιοί έχουν μία ιδιοσυχνότητα που συντονίζεται με την φέρουσα συχνότητα αυξομείωσης της ακτίνας του πυρηνίσκου.

Η θεός είπαμε ότι σκέπτεται με έννοιες (ιδέες). Οι έννοιες αντικατοπτρίζονται από λέξεις που έχουν γράμματα και το κάθε γράμμα αντιστοιχεί σε μία συχνότητα του πυρηνίσκου αυξομείωσης απειροστικής της ακτίνας του. Οι έννοιες αναπαριστούν τα μεγέθη της ύλης, ιδιαίτερα του μικρόκοσμου. Κάθε περίοδο μικρότερη από το 10^{-31} sec, το άπειρο εκχύνει στην φαντασία της θεού, όλους τους νόμους της φύσης και της λογικής (του ανθρώπου). Ο άνθρωπος έχει το αυτεξούσιο, προϊόν της λογικής που ακολουθεί. Η λογική που ακολουθεί, είναι προϊόν αξιών ή απαξιών που μετέλθε στην ζωή του και πριν τις σχηματίσει νήπιο, έχει πρότυπα αξιών συμπεριφοράς. Τότε λοιπόν, η φαντασία της Θεού κινείται με την εξέλιξη της ύλης και των ανθρώπων, σε αρχικές συνθήκες που κάθε τόσο συναντά, στα μικρά χρονικά διαστήματα.

Το ηλεκτρόνιο π.χ. είναι μία έννοια στην σκέψη και την φαντασία της Θεού. Οι νόμοι της φύσης, που πριν εκχύνονται από το άπειρο στην Θεό, κάνουν το ηλεκτρόνιο να διέπεται από τους νόμους.

Η Θεός, έχοντας στους κόλπους της όλες τις ενέργειες, κινητική, δυναμική και θερμική σε άυλη μορφή, όπως ταλαντώνονται δύο ίσες μάζες δεμένες με ελατήριο, η μία μάζα να είναι η θερμότητα στην άυλη μορφή και να εκχύνεται στον πυρηνίσκο δημιουργώντας ποσοτική υλοποίηση, πάλλει τον πυρηνίσκο, αυξομειώνοντας απειροστικά την ακτίνα του με αυξομείωση της θερμοκρασίας.

Η σκέψη της Θεού και οι νόμοι της φύσης που την διέπουν, μεταβάλλονται σε συχνότητες περιόδων από 10^{-24} - 10^{-30} sec και με τις φέρουσες 32 συχνότητες, αυξομειώνει την ακτίνα του πυρηνίσκου. Αυτός συντονίζεται σε κάθε υποφλοιό και τον πάλλει, ώστε τελικά να έχουμε απλή αρμονική ταλάντωση φέρουσας συχνότητας, ή συμβολή ταλαντώσεων δύο υποφλοιών, ή πολλαπλή συμβολή πολλαπλών υποφλοιών, που αθροίζονται κατά μικρά χρονικά διαστήματα. Η συμβολή γίνεται στον χρόνο ταυτόχρονου παλμού δύο ή τεσσάρων κλπ υποφλοιών, ενώ αρχική και σε χρονικό διάστημα άρχισε η πρώτη φέρουσα συχνότητα του πυρηνίσκου, ακολουθεί η δεύτερη κλπ. Τελικά πολλοί υποφλοιοί σε κάποιο χρονικό διάστημα πάλλονται ανάλογα με την συμβολή. Η συμβολή αυτή μπορεί να μεταφέρει έναν νόμο της φύσης σε όλα τα σύμπαντα και να πάλλουν τους υποφλοιούς των μικρών φυσαλίδων των σωματίων, τα οποία υποδέχονται τους νόμους στους οποίους υπακούουν. Και ακολουθεί το υλιστικό γίνεσθαι των συμπάντων, αφού οι νόμοι θα βρουν αρχικές συνθήκες όπου εφαρμόζονται.

ΑΠΛΗ ΚΑΙ ΔΙΠΛΗ ΣΥΜΒΟΛΗ

Όταν το φως είναι έντονο, τα φωτόνια-ηλεκτρομαγνητικά κύματα (όπως τα περιγράψαμε), βρίσκονται σε κοντινή απόσταση και σχηματίζουν ανά δύο την απλή συμβολή. Νομίζω όμως ότι η πυκνή παρουσία τους, ενώνει δύο απλές συμβολές σε διπλή, υπό τον όρο ο μέσος όρος των συχνοτήτων, να είναι ο ίδιος στις δύο απλές συμβολές, ήτοι,

$$y_1 = A(\cos(\omega_1 t) + \cos(\omega_2 t)) = 2A \cos\left\{\frac{(\omega_1 + \omega_2)t}{2}\right\} \cos\left\{\frac{(\omega_1 - \omega_2)t}{2}\right\}$$

$$y_2 = A(\cos(\omega_3 t) + \cos(\omega_4 t)) = 2A \cos\left\{\frac{(\omega_3 + \omega_4)t}{2}\right\} \cos\left\{\frac{(\omega_3 - \omega_4)t}{2}\right\}$$

Αν $\frac{(\omega_1 + \omega_2)t}{2} = \frac{(\omega_3 + \omega_4)t}{2}$, τότε,

$$y_1 + y_2 = 4A \cos\left\{\frac{(\omega_1 + \omega_2)t}{2}\right\} \cos\left\{\frac{(\omega_1 + \omega_3 - \omega_2 - \omega_4)t}{4}\right\} \cos\left\{\frac{(\omega_1 + \omega_4 - \omega_2 - \omega_3)t}{4}\right\}$$

Αυτή είναι η διπλή συμβολή υπό τον περιορισμό της ισότητας των μέσων όρων. Μπορεί με όμοιες διαδικασίες να σχηματιστεί πολλαπλή συμβολή, 8, 16, και 32 συνημιτόνων, που αντιστοιχούν στους 32 υποφλοιούς των φυσαλίδων.

Η ΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Τα ζώα είναι πολύπλοκα ρομπότ. Όμως τα έννοια όντα, οι άνθρωποι, έχουν κέντρο ελέγχου. Πρόκειται για φυσαλίδες που περιφέρονται γύρω από την κεντρική megakoσμη και είναι μεγαλύτερες από τις μικρές των σωματιδίων.

Κάθε φυσαλίδα τέτοια, έχει φέρουσα συχνότητα που συντονίζεται με την ιδιοσυχνότητα του εγκεφάλου κάθε ανθρώπου. Κάθε άνθρωπος θα ήταν ένας μικρός Θεός, αλλά τα πρότυπα και οι αξίες ή απαξίες του δεν οδηγούν εκεί, οδηγούν στο να μην είναι (μικρός Θεός). Στην ύλη και ειδικά την έμβια, υπάρχουν οι μεταλλάξεις του DNA και διαφορετικές συνθέσεις κυττάρων. Έτσι ένας άνθρωπος μπορεί να έχει εκ γενετής ή επίκτητη, ανώμαλη διάταξη των νευρώνων του εγκεφάλου. Ο εγκέφαλος βρίσκεται σε διαρκή ανάδραση με την φυσαλίδα κέντρο ελέγχου και η σκέψη είναι διαφόρων επιπέδων, πολλές φορές χαμηλή και ίσως κακή και πολύ διάφορη από ενός μικρού Θεού.

Επειδή οι φέρουσες συχνότητες των φυσαλίδων είναι πεπερασμένες, είναι δυνατόν η συχνότητα μετά θάνατο του ανθρώπου (και η φυσαλίδα του που είναι το κέντρο ελέγχου του), να μετενσαρκωθεί σε άλλο μόνο άνθρωπο, σε μία πορεία αυτοτελείωσης του κέντρου ελέγχου. Μετενσαρκώνεται υπό την προϋπόθεση ότι ο νέος φορέας θα είναι ανώτερος, σε μία πορεία προς το Δεβαχάν του Βουδισμού, όπου εισέρχεται η αυτοτελειούμενη φυσαλίδα. Το Δεβαχάν είναι μικρότερης ακτίνας απόσταση από την κεντρική φυσαλίδα, όπου η ενέργειά της είναι άφθονη (φωτεινή), ενώ όσο απομακρύνεται είναι στο σκότος. «Και τον απρόσιτον εκείνον είδομεν γνόφον, τον εν τοις ούσι αποκεκρυμμένον» (και τον απρόσιτο εκείνο να δούμε άγνωστο, που είναι κρυμμένο στα όντα, Διονύσιος Αρεοπαγίτης). Είναι τα Ηλύσια Πεδία των αρχαίων Ελλήνων.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ ΕΠΙΡΡΟΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΗΛΕΞΑΡΤΗΣΕΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΤΟΠΩΝ ΑΠΟΡΡΟΙΑ ΤΩΝ ΑΛΗΘΩΝ ΤΑΝΥΣΤΩΝ

Τόπος και μετασχηματισμοί μεταξύ των τόπων στα μαθηματικά, δεν σημαίνει ότι τα συστήματα αναφοράς ανήκουν σε διαφορετικούς φυσικούς τόπους. Όμως όπως πάντα πίστευα και τα μαθηματικά που δεν φαίνεται να έχουν σχέση με την φυσική, έχουν, αν ορθά τα χρησιμοποιήσουμε με το κατάλληλο φυσικό μοντέλο. Και το κατάλληλο φυσικό μοντέλο, το δίνει η κοσμοθεωρία ΤΟ ΙΔΙΟΝ.

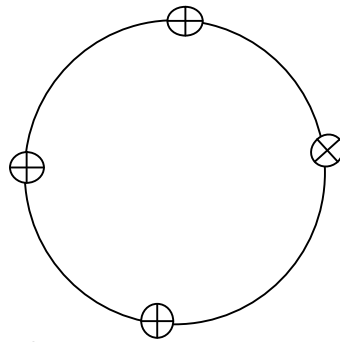
Η πραγματική έννοια του τανυστή ως η επέκταση διανυσμάτων, κατοχυρώνει, ότι τα σύμπαντα θα είναι ίδια στην άλγη ύλη, και θα διαφέρουν μόνο όπου το αυτεξούσιο των ανθρώπων επενεργεί.

ΦΥΣΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟ ΙΔΙΟΝ

Η κοσμοθεωρία προβλέπει ότι υπάρχουν ταυτόχρονα έξι περίπου επίπεδα σύμπαντα, όπως στις έδρες του κύβου και το κέντρο του κύβου, το σημείο του κέντρου της κεντρικής φυσαλίδας ελέγχου των έξι συμπάντων. Όπως θα δείξουμε χωρίς να επεκταθούμε γενικά, τα ανά δύο σύμπαντα που βρίσκονται στις απέναντι έδρες αλλά και όλα ταυτόχρονα, αλληλοεπηρεάζονται και αλληλοεξαρτώνται.

Σε ένα σύμπαν βρισκόμαστε εμείς και μάλιστα στο ένα υποσύμπαν, το θετικό συμβατικά, το οποίο και αυτό αλληλεπιδρά και αλληλοεπηρεάζεται με το αρνητικό και ισχύουν τα ίδια μαθηματικά όπως στα δύο απέναντι σύμπαντα.

Θα κάνουμε την ανάλυση στα δύο υποσύμπαντα. Η θεωρία των δύο υποσυμπάντων, οφείλεται στην γνώση της ΠΤΩΣΗΣ του ανθρώπου, της πτώσης του γιού του Αστραίου και της Ηούς (=Αυγή και Εώς) του Εωσφόρου. Ο Εωσφόρος, επιδιώκοντας να θεοποιηθεί όπως προβλέπει Θεούς (Αιώνες) η κοσμοθεωρία του γνωστικισμού (η οποία συνδημιουργήθηκε από τον ίδιο και τον Δία και διδάχτηκε από τον Χριστό) και αυτό ακολούθησε την πτώση, επηρέασε το σύμπαν. Στο αποικημένο διάστημα, έβαλε πομπούς ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων κατάλληλων σε διάφορους πλανήτες και αποχωρίστηκαν τα θετικά από τα αρνητικής μάζας σωματίδια, σχηματίζοντας τα δύο υποσύμπαντα. Στο προσφιές άτομο του υδρογόνου, δίνουμε την δομή,

Άτομο υδρογόνου, τα δύο θετικού φορτίου + πρωτόνιο και αρνητικού φορτίου x ηλεκτρόνιο με τα δύο αντίστοιχα αντιπρωτόνιο και ποζιτρόνιο, περιστρέφονται περί το κέντρο μάζας ανά δύο αντίθετων φορτίων +,x.

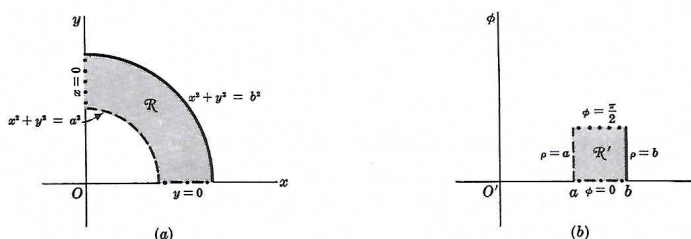
Στο άτομο του υδρογόνου, το πρωτόνιο με θετικό φορτίο έχει απέναντι το ίσης μάζας ηλεκτρόνιο αρνητικού φορτίου και το αντιπρωτόνιο αρνητικού φορτίου και μάζας, έχει απέναντί του το θετικού φορτίου και αρνητικής μάζας ποζιτρόνιο. Κινούνται περί το κέντρο μάζας ανά δύο. Ο Εωσφόρος με ακτινοβολίες, διέσπασε την συνοχή των σωματίων με θετικές και αρνητικές μάζες και διαχωρίστηκε το σύμπαν σε δύο υποσύμπαντα, τα οποία περιστρέφονται με στροφορμή αντίθετη. Η στροφορμή είναι αντίθετη γιατί στο ένα είναι αρνητική η μάζα, ενώ η ταχύτητα και το διάνυσμα θέσης των γαλαξιών και των ηλίων ή πλανητών ή των σωματίων, είναι της ίδιας φοράς. Συνεπώς θεωρούμε ότι τα στοιχειώδη σωματίδια από τα οποία αποτελούνται τα δύο υποσύμπαντα, αντιστοιχούν αμφιμονοσήμαντα και έχουν αντίστροφες στροφορμές και μαγνητικές ροπές και ίσες ταχύτητες και διανύσματα θέσης και επιταχύνσεις. Οι νόμοι της φύσης είναι καθολικοί και ίδιοι σε όλα τα σύμπαντα και τα δύο υποσύμπαντα, υποκείμενα στην αιτιοκρατία των νόμων, ακολουθούν τις ίδιες κινήσεις για τα σώματά τους και τα σωματίδιά τους, αλληλοεξαρτώμενα και αλληλοεπηρεαζόμενα. Το ίδιο ισχύει και για τα σώματα των απέναντι συμπάντων.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟ

Όμως, ο άνθρωπος έχει το αυτεξούσιο. Όπως διατύπωναν οι αρχαίοι Έλληνες φυσικοί φιλόσοφοι, τα γεγονότα γίνονται από έξι παράγοντες. Κατά Θεία Πρόνοια, κατ' ανάγκη, καθ' ειμαρμένη (μοιραία), κατά τύχη, κατ' αυτόματο (αυτομάτως) και κατ' αυτεξούσιο. Οι νόμοι της φύσης δημιουργούν μία απέραντη αιτιοκρατία και ομοιότητα στα δύο υποσύμπαντα, ενώ η Θεία Πρόνοια και το αυτεξούσιο τα οποία δημιουργούν τα τυχαία γεγονότα πολλάκις, δεν είναι προβλέψιμα και δεν συμβάλλουν στην αιτιοκρατία. Έτσι στα δύο υποσύμπαντα ή στα απέναντι σύμπαντα, η φύση όσο είναι προσβάσιμο στους ανθρώπους, αλλοιώνεται. Έτσι παρ' όλη της αιτιοκρατία των νόμων, ένα ελάχιστο μέρος των υποσυμπάντων διαφέρει, επειδή επιδρούν οι άνθρωποι (είτε με έργα, είτε με πολέμους που δεν είναι ίδια στα δύο υποσύμπαντα). Συνεπώς θα κατασκευάσουμε τα μαθηματικά των αλληλοεξαρτήσεων της ύλης των δύο υποσυμπάντων (ή και όλων των συμπάντων), τα οποία στην συντριπτική πλειοψηφία τους είναι ίδια.

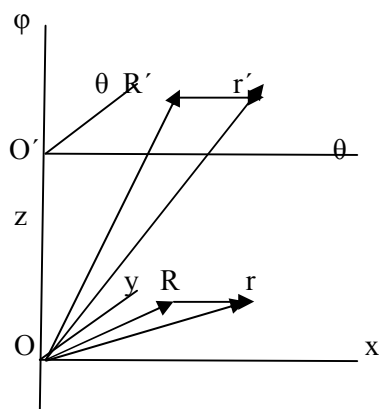
ΟΙ ΤΟΠΟΙ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Αν έχουμε ένα διάνυσμα θέσης π.χ. και το απεικονίσουμε σε ένα σύστημα καρτεσιανών συντεταγμένων και σε ένα σύστημα σφαιρικών συντεταγμένων, ακόμη και αν έχουν την ίδια αρχή τα δύο συστήματα, τότε οι μαθηματικοί λένε ότι έχουν δύο τόπους. Ο φυσικός όμως θεωρεί δύο διαφορετικούς τόπους (δύο σώματα) σε ένα σύστημα συντεταγμένων, ή και σε δύο συστήματα συντεταγμένων, κάθε ένα από τα οποία εφαρμόζεται σε κάθε ένα από τα δύο σώματα. Δείτε δύο μαθηματικούς τόπους, στο ένα καρτεσιανό σύστημα και στο άλλο πολικό,

μετασχηματισμοί είναι $x=r\cos\phi$ και $y=r\sin\phi$, πολικές συντεταγμένες επιπέδου.

Δείτε τώρα τι συμβαίνει σε σφαιρικές συντεταγμένες, με μετασχηματισμό από ένα καρτεσιανό, ενός διανύσματος, πχ θέσης,

$$\mathbf{Rr} // = \mathbf{R}'\mathbf{r}' = \Delta\mathbf{r}, \quad \mathbf{OR} = \mathbf{R}, \quad \mathbf{Or} = \mathbf{r}, \quad \mathbf{OR}' = \mathbf{R}', \quad \mathbf{Or}' = \mathbf{r}'$$

Έχουμε τώρα, ένα σφαιρικό και ένα καρτεσιανό σύστημα συντεταγμένων . Το ένα ανήκει στο θετικό σύμπαν και το άλλο στο αρνητικό, δύο φυσικούς τόπους. Αλλά στα μαθηματικά ισχύει ο μετασχηματισμός,

$$\Delta\mathbf{r} = \Delta\mathbf{x} + \Delta\mathbf{y} + \Delta\mathbf{z} = \mathbf{OR}(\sin\theta\cos\phi + \sin\theta\sin\phi + \cos\theta) - \mathbf{Or}(\sin\theta'\cos\phi' + \sin\theta'\sin\phi' + \cos\theta') \quad (1)$$

Πρόκειται για καρτεσιανό και σφαιρικό σύστημα συντεταγμένων, δύο μαθηματικούς τόπους. Όμως αν σε αυτό τον μετασχηματισμό, αρχικά θέσουμε $\mathbf{R} = 0$ και μετά $\mathbf{R} = \mathbf{R}'$, τότε έχουμε δύο φυσικούς τόπους των δύο υποσυμπάντων (που αντιστοιχούν τα δύο συστήματα συντεταγμένων xyz και $x'y'z'$) και ποιοτικά δύο μαθηματικούς τόπους, στους οποίους ισχύει ο ίδιος ποιοτικά μετασχηματισμός. Και στους οποίους δύο φυσικούς τόπους, τα διανύσματα είναι ίσα αμφιμονοσήμαντα (στα δύο συστήματα αναφοράς, των δύο φυσικών τόπων). Και στα οποία μπορούμε να αντιστοιχίσουμε σφαιρικά συστήματα αναφοράς (μαθηματικοί τόποι), ενώ με την ποιοτική μαθηματική περιγραφή των τόπων, οι φυσικοί τόποι είναι δύο, με ένα ποιοτικό μαθηματικό μετασχηματισμό (όταν ποσοτικοποιείται το R τότε έχουμε όχι έναν ποιοτικό τον (1), αλλά δύο μαθηματικά καρτεσιανά συστήματα αναφοράς παράλληλα με δύο μετασχηματισμούς, με R και R' , r και r').

Η ΑΜΦΙΜΟΝΟΣΗΜΑΝΤΗ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑ

Κάθε σωματίο στο ένα υποσύμπαν (ή στο ένα σύμπαν απο τα δύο απέναντι σύμπαντα και σε όλα τα σύμπαντα), αντιστοιχεί αμφιμονοσήμαντα με ένα του άλλου. Το spin $\pi\chi$ ή η στροφορμή του ηλεκτρονίου ή και η μαγνητική του ροπή, αντιστοιχεί σε ένα άλλο ηλεκτρόνιο στην ίδια δομή των δύο υποσυμπάντων, αλλά με στροφορμή και ροπή αρνητική, σε ένα κοινό σύστημα συντεταγμένων, ή σε δύο συστήματα συντεταγμένων, που το ένα ανήκει στο θετικό υποσύμπαν και το άλλο στο αρνητικό και έχουν παράλληλους άξονες και κοινό τον z . Συμβολίζουμε με u το ένα υποσύμπαν και με w το άλλο, οπότε αν s το spin και μ η μαγνητική ροπή, τότε, $\mathbf{s}_u \leftrightarrow -\mathbf{s}_w$ και $\boldsymbol{\mu}_u \leftrightarrow -\boldsymbol{\mu}_w$. Αλλά για το διάνυσμα θέσης, την ταχύτητα και την επιτάχυνση, θα υπάρξει η αντιστοιχία, $\mathbf{r}_u \leftrightarrow \mathbf{r}_w$, $\mathbf{v}_u \leftrightarrow \mathbf{v}_w$, $\mathbf{a}_u \leftrightarrow \mathbf{a}_w$.

Ήδη διαφαίνεται η αλληλεξάρτηση και ο αλληλοσυσχετισμός των αντίστοιχων σωματίων και όλου του υποσυμπαντος με το άλλο (ή του ενός σύμπαντος με το απέναντι), όπως και των γαλαξιών και ήλιων κλπ. Αυτός είναι νόμος της φύσης, ο οποίος δεν είναι καθολικός, αλλά περιορίζεται από τα τμήματα εκείνα των δύο υποσυμπάντων, όπου οι άνθρωποι έκαναν έργα ή πολέμους, που προέρχονται από το αυτεξούσιο των ανθρώπων. Και στα οποία όπως είναι ευνόητο, διαφέρει η δομή της ύλης, αλλά στην απεραντοσύνη του διαστήματος, είναι κουκίδες ανομοιότητας των δύο υποσυμπάντων, ή των δύο απέναντι συμπάντων.

Η ΑΚΡΙΒΟΛΟΓΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΤΑΝΥΣΤΗ ΚΑΙ Ο ΤΑΝΥΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΙΣΜΟΣ

Όπως είδαμε, στο σύστημα συντεταγμένων xyz, έχουμε το διάνυσμα $\mathbf{Rr}=\Delta\mathbf{r}$ και αυτό είναι, $\mathbf{Rr}'=\mathbf{R}'\mathbf{r}'=\Delta\mathbf{r}$ και $\mathbf{R}'\mathbf{r}'=\Delta\mathbf{r}$ είναι το ίσο διάνυσμα στο σύστημα σφαιρικών συντεταγμένων $O'\theta\phi$. Θα μπορούσε το σφαιρικό σύστημα να είναι και αυτό καρτεσιανό $x'y'z'$, με παράλληλους τους άξονες προς τους xyz. Στην περίπτωση αυτή και αφού διατυπώσαμε νέους νόμους της φύσης αλληλοσυσχετισμών, θα μπορούμε στην έννοια του τανυστή.

Η λέξη τανυστής προέρχεται από το ρήμα τανύω που αν συμβουλευτούμε το μέγα ετυμολογικό λεξικό του 11^{ου} αιώνα, προέρχεται από το τείνω (και εκτείνω, επεκτείνω). Άρα η λέξη τανυστής σημαίνει τάση, επέκταση. Στα Αγγλικά ο τανυστής λέγεται tensor και δίνουμε στον κυριολεκτικό τανυστή, όπως τον εξηγήσαμε, το σύμβολο T. Έτσι στην κυριολεξία $T\mathbf{Rr}=\mathbf{R}'\mathbf{r}'=\Delta\mathbf{r} =T(\mathbf{OR}-\mathbf{Or})= (\mathbf{OR}'-\mathbf{Or}')=\Delta\mathbf{r}=(\alpha\mathbf{OR}-\beta\mathbf{Or})$. Και α,β δύο σταθερές όταν είναι γνωστό το μέτρο του διανύσματος \mathbf{OO}' (απόσταση των αρχών των δύο συστημάτων αναφοράς). Ο τανυστής T επεκτείνει το ίδιο διάνυσμα σε ένα σύστημα συντεταγμένων, σε ένα άλλο σύστημα και προσδίδει το ίσο διάνυσμα στο άλλο σύστημα. Έτσι οι σταθερές α,β , μετασχηματίζουν το ίδιο διάνυσμα, σε «υπαρξή» του σε άλλο προνομιακό σύστημα συντεταγμένων. Τα συστήματα συντεταγμένων βρίσκονται στα προνομιακά συστήματα αναφοράς των δύο υποσυστημάτων, ή στα δύο απέναντι πλευρών κύβου επίπεδα σύμπαντα ή στα άλλα τέσσερα. Και γιατί όχι, προσδιορίζουν και τα ίσου μέτρου διανύσματα, στα επίπεδα σύμπαντα των άλλων πλευρών του κύβου των συμπάντων. Ωστε τα έξι σύμπαντα να είναι πανομοιότυπα και να διαφέρουν μόνο στην αυτεξούσια ζωή, γιατί τα πρόσωπα των ανθρώπων έχουν αυτεξούσιο που δεν μπορεί να ταυτίζεται με το αυτεξούσιο, κάποιων άλλων ανθρώπων, στα άλλα σύμπαντα, ή υποσύμπαντα. Έτσι και όπου υπάρχουν πόλεμοι και έργα ανθρώπων, διαφοροποιούν το ελάχιστο τμήμα της ύλης του σύμπαντός τους από την ύλη των άλλων συμπάντων.

ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΘΜΩΤΑ ΜΕΓΕΘΗ ΕΙΝΑΙ ΙΣΑ

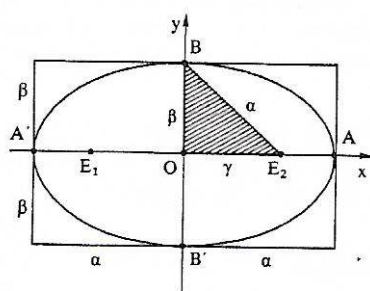
Στην κοσμοθεωρία ΤΟ ΙΔΙΟΝ και στην ΝΕΑ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ, αναπτύχθηκε ότι το στοιχειώδες σωματίο, το πρωτόνιο ή το ηλεκτρόνιο, αποτελούνται από δύο φορτία $0.5e$, που περιφέρονται με ταχύτητα c γύρω από ένα αντίθετο φορτίο $2e$. Σχηματίζει ενέργεια mc^2 που ισούται με την δυναμική ηλεκτρική ενέργεια, η οποία είναι $2e^2/2(4/3)\pi\epsilon_0r^2 = mc^2$ ($\epsilon_0=1\text{met}^{-1}$). Και,

$$\mu^2=e^4/m(4/3)\pi\epsilon_0$$

Όπως όμως διατυπώσαμε, το μ που είναι διάνυσμα, προσδιορίζεται (επεκτείνεται) από το ένα σύμπαν στο άλλο και είναι ίσο και αντίθετο. Αλλά $\mu^2=\mu^2$, δηλαδή το εσωτερικό γινόμενο $\mu.\mu =\mu^2$ είναι βαθμωτό μέγεθος, άρα και τα e, m που είναι βαθμωτά, θα είναι ίδια και αντίθετα στα δύο σύμπαντα.

ΑΝΙΣΟΤΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΑΝΟΜΟΙΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ

Όπως αναφέρθηκε, τα σύμπαντα είναι περίπου επίπεδα. Εξετάζουμε την έλλειψη.

α = μεγάλος ημιάξονας της έλλειψης, β = μικρός ημιάξονας, $\gamma^2=\alpha^2-\beta^2$, $e=\gamma/\alpha$ η εκκεντρότητα και η εξίσωση της έλλειψης, $(x/\alpha)^2+(y/\beta)^2=1$ και $-\alpha\leq x\leq\alpha$, $-\beta\leq y\leq\beta$ και $e<1$.

Δείτε τώρα, όταν $\gamma=0$ και $\alpha=\beta$, τότε είναι κύκλος. Αν όμως, αυτό που μας ενδιαφέρει, $\gamma=\alpha$, τότε οι εστίες E_1, E_2 συμπίπτουν με τις κορυφές A', A αντίστοιχα και τότε η έλλειψη είναι ευθύγραμμο τμήμα, που είναι περίπτωση της έλλειψης.

Θεωρούμε ότι το ευθύγραμμο τμήμα γ , τείνει, έχει όριο το τμήμα α , τότε η έλλειψη τείνει να γίνει ευθύγραμμο τμήμα. Θεωρούμε τον α εμπειρικά άπειρο και συνεπώς αυτός είναι περίπου η ακτίνα ενός σύμπαντος εμπειρικά άπειρης ευθείας. Αν περιστρέψουμε την ευθεία αυτή γύρω από τον β κατά 360° , τότε προκύπτει περίπου επίπεδος κύκλος, που είναι το περίπου επίπεδο σύμπαν (με απειροστικό πάχος).

Τώρα η ακτίνα r που έχει κέντρο την εστία E_1 ή E_2 θα είναι $r=p/(1+e\cos(\theta-\theta_0))$ και το e , η εκκεντρότητα τείνει στην μονάδα και το r τότε θα τείνει από $p/2$ έως εμπειρικά άπειρη.

Αλλά ο παρατηρητής θα βρίσκεται σε ένα σημείο της ευθύγραμμου τμήματος (εμπειρικά άπειρο), του μεγάλου άξονα α και θα απέχει ευθύγραμμο τμήμα R από την εστία E_1 , ή E_2 . Τότε για τον παρατηρητή αυτόν, υπάρχει ανισοτροπία του χώρου και ανομοιογένεια της ύλης εκκρηκτικά, ώστε αν παρατηρεί ένα αντικείμενο που απέχει r από την εστία, ο χώρος αν κινείται το αντικείμενο (π.χ. πλανήτη), θα μεταβάλλεται όπως η πρόσθεση των διανυσμάτων $\mathbf{R}+\mathbf{r}$.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Δόθηκαν συνοπτικά οι παράγοντες που οδηγούν στο γίνεσθαι της ύλης, μέσα από την κοσμοθεωρία μας.

Ο Δημόκριτος, η φυσική φιλοσοφία του οποίου γίνεται γνωστή από τον γράφοντα αφού ερμήνευσε σωστά τις φράσεις του, γίνεται η αφετερία της θεωρίας.

Οι θρησκείες βρίσκουν μερική βεβαίωση και δικαίωση εδώ και οι ιδέες του Πλάτωνα γίνονται αιτίες της δημιουργίας.

Το Άπειρο είναι ο άρρηγ Θεός που γονιποιεί με τις άπειρες δυνατότητές του το θήλυ Μηδέν και από ανώτερη απώτερη πραγματικότητα που ήταν αυτό, αυτογεννάται η προσωπική Θεός, επινοεί την υπέρτατη θεωρία και δημιουργεί.

Δημιουργούνται νέα μαθηματικά του μηδενός και η ενέργεια είναι άυλο ρευστό που εκχέεται στην ύλη, όπου η ύλη έχει ελκυστές.

Ο τανυστής είναι στην κυριολεξία αυτός που επεκτείνει ένα διάνυσμα, σε άλλο υποσύμπαν ή σύμπαν, ώστε η άλογη ύλη των συμπάντων και των υποσυμπάντων να είναι ίδιας δομής στα διάφορα σύμπαντα.

Συνέπεια των τανυστών, είναι και ότι τα βαθμωτά μεγέθη της μάζας και του φορτίου, θα είναι ίσα και αντίθετα στα παράλληλα σύμπαντα.

Η ανομοιογένεια και η ανισοτροπία του χώρου των συμπάντων, οδηγεί τον παρατηρητή να βλέπει την κατανομή της ύλης, ώστε να νομίζει ότι είναι ομοιογενής και ισότροπη.

Πρόκειται για κάτι νέο και δεν παρατίθεται ενδεικτική βιβλιογραφία.

«ΤΟ ΙΔΙΟΝ» (Το βιβλίο της Αποκάλυψης Ιωάννη) Αποκάλυψη Ε΄

«και είδον επί την δεξιάν του καθήμενου επί του θρόνου βιβλίον γεγραμμένον έσωθεν και έξωθεν, κατεσφραγισμένον σφραγίδιν επτά.

Και είδον άγγελον ισχυρόν κηρύσσοντα εν φωνή μεγάλη.

Τις άξιός εστιν ανοίξαι το βιβλίον και λύσαι τας σφραγίδας αυτού;

Και ουδείς εδύνατο εν τω ουρανώ ούτε επί της γης ούτε υποκάτω της γης ανοίξαι το βιβλίον ούτε βλέπειν αυτό.

Και εγώ έκλαιον πολύ, ότι ουδείς άξιος ευρέθη ανοίξαι το βιβλίον ούτε βλέπειν αυτό

Και εις εκ των πρεσβυτέρων λέγει μοι. Μη κλαίε ιδού ενίκησεν ο λέων ο εκ της φυλής Ιούδα, η ρίζα Δαβίδ, ανοίξαι το βιβλίον και τας επτά σφραγίδας αυτού.

Και είδον εν μέσω του θρόνου και των τεσσάρων ζώων και εν μέσω των πρεσβυτέρων αρνίον εστηκός ως εσφαγμένον, έχον κέρατα επτά και οφθαλμούς επτά, ά εισί τα πνεύματα του θεού αποστελλόμενα εις πάσαν την γην.....

...και άδουσιν ωδήν καινήν λέγοντες. Άξιος ει λαβείν το βιβλίον και ανοίξαι τας σφραγίδας αυτού, ότι εσφάγης και ηγόρασας τω Θεώ ημάς εν τω αίματί σου εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους....